

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **A. M.**, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Pod Zámkem 922, 691 42 Valtice, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 10. 2017, č. j. KRPB-237821-21/ČJ-2017-060027-Z,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 25. 10. 2017 (doručenou soudu dne 31. 10. 2017 a doplněnou dne 9. 11. 2017) domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 10. 2017, č. j. KRPB-237821-21/ČJ-2017-060027-Z (dále jen „napadené rozhodnutí“), jimž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce ve smyslu ve smyslu § 129 odst. 1 a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na 32 dnů, tj. od 16. 10. 2017 do 16. 11. 2017, a to za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se

stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“).

Žalobce podává předmětnou žalobu, neboť se domnívá, že napadené rozhodnutí omezuje jeho svobodu v nezákonné délce. Žalobce poukazuje na čl. 28 nařízení Dublin III a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 11/2015, dle nichž je možné cizince v první fázi dublinského řízení zajistit toliko na jeden měsíc. Pokud tedy žalovaná žalobce zajistila na 32 dnů, přesáhla možnou dobu zajištění na jeden měsíc. Dle názoru žalobce uvedená vada má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 16. 11. 2017 poukázala na pravidlo pro počítání lhůt upravené v čl. 42 písm. b) nařízení Dublin III, které stanoví, že lhůta vyjádřená v týdnech či měsících končí uplynutím dne v posledním týdnu či měsíci, který je týmž dnem v týdnu nebo připadá na stejné datum jako den, ve kterém došlo k události nebo ve kterém proběhlo jednání, od nichž se lhůta počítá. Dle žalované nařízení Dublin III neodvozuje pro své potřeby lhůtu jednoho měsíce podle počtu dnů obvykle vyjadřujících toto období kalendářně, což má zřejmě na mysli žalobce a což může být 31, 30, 29 či 28dnů, avšak její konec stanovuje zcela jasně a jednotně, a to konkrétním termínem „stejné datum“. Z uvedeného tak doba zajištění odpovídající počtu 32 dnů nemůže sama o sobě znamenat překročení lhůt daných Dublinským nařízením.

Žalovaná dle napadeného rozhodnutí vycházela z následujících skutečností:

Dne 15. 10. 2017 od 23:55 hod. prováděla hlídka OPA Břeclav ve spolupráci s hlídkou Policie ČR, Krajského ředitelství Jihomoravského kraje, odborem cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly a eskort Brno, na nádraží Českých drah Břeclav, kontrolu mezinárodního rychlíku R 406 Chopin, jedoucího z Rakouska do Německa na trase Vídeň – Berlín. Dne 16. 10. 2017 v 00:05 hod. byl hlídkou zkontrolován žalobce, který předložil rakouskou bílou azylovou kartu č., jiný cestovní doklad či doklad totožnosti žalobce nepředložil, proto byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. a následně eskortován na OPA Břeclav k provedení dalšího šetření.

Rakouská policie na základě žádosti o lustraci žalobce v Rakousku sdělila, že tento zde podal žádost o azyl, která byla dne 13. 9. 2017 pravomocně zamítnuta. Dále rakouská policie uvedla, že v Rakousku probíhalo řízení o návratu/vyhoštění žalobce ve spojení se zákazem pobytu.

Lustrace v informačních systémech Policie ČR byla negativní, daktyloskopování spojené s lustrací v databázi systému AFIS bylo taktéž negativní a v systému EURODAC byla shoda se záznamem v Rakousku č. AT1151627349-10703578.

Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení žalobce uvedl, že je zdravý, svobodný a bezdětný a nemá žádné vzdělání. Dále popsal, jakým způsobem se dostal až do Rakouska. Zde mu byla dvakrát zamítnuta žádost o azyl a měl povinnost vycestovat, proto se rozhodl, že odjede do Německa.

Na základě výše uvedeného žalovaná přistoupila k zajištění žalobce. Podle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Dublin III je příslušný členský stát povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v čl. 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. Dle žalované je zřejmé, že v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění, kterými jsou: 1. cizince vstoupil nebo pobýval na území ČR neoprávněně, 2. existuje reálný předpoklad předání cizince dle nařízení Dublin III, 3. vůči cizinci nelze účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování z území ČR, 4. existuje vážné nebezpečí útoku cizince a 5. zajištění je přiměřené.

Doba zajištění byla stanovena na 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná uvedla, že z praxe je známo, že předání cizince, s ohledem na délku jednotlivých procesních lhůt uvedených v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, bývá realizováno v době delší než 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody cizince. Žalovaná tak přihlédla nejen k předpokládané složitosti přípravy předání žalobce do příslušné země, ale současně zohlednila procesní lhůtu pro podání žádosti o převzetí cizince zpět uvedenou v čl. 28 odst. 3 pododstavci 2 nařízení Dublin III, s jejímž nedodržením je spojena povinnost zajištění cizince ukončit. Podle tohoto ustanovení nesmí lhůta pro podání žádosti o převzetí cizince zpět překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce však o tuto nepožádal, proto žalovaná postupovala analogicky podle čl. 24 odst. 2 prvního pododstavce nařízení Dublin III a počítala lhůtu pro předložení žádosti o převzetí cizince zpět od okamžiku, kdy byla nalezena shoda otisků prstů žalobce v systému Eurodac.

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d),

odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správním spisu žalované, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Krajský soud skutkový stav shrnul výše. Žalobní námitka směřuje toliko do posouzení zákonnosti zajištění žalobce v délce 32 dnů.

Soud předně k věci uvádí, že institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Právo na osobní svobodu je zaručeno v čl. 8 odst. 1 Listiny, přičemž podle odst. 2 téhož článku nikdo nesmí být zbaven svobody jinak, než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. V souzené věci je jím zákon o pobytu cizinců, který danou problematiku upravuje v hlavě XI. nazvané zajištění cizince a rozlišuje zde 3 možné varianty zajištění cizince, a sice: za účelem správního vyhoštění (§ 124 - § 124a), za účelem vycestování (§ 124b) a za účelem předání nebo průvozu (§ 129).

Vůči žalobci byla aplikována varianta posledně zmíněná a k zajištění jeho osoby tak došlo podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Ve výrokové části rozhodnutí o zajištění policie ve smyslu § 126 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že *doba zajištění se podle § 129 odst. 6 ve spojení s § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. a čl. 28 odst. 3 Nařízení č. 604/2013 stanovuje na 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody pana Mujtaba Amin, tedy od 16. 10. 2017 do 16. 11. 2017. Osobní svoboda žalobce byla omezena dne 16. 10. 2017, což není mezi účastníky sporné.*

Krajský soud v první řadě uvádí, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož relevantní judikatury.

Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Podle ust. § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, se soud zabýval rovněž výkladem ustanovení čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, přičemž vyjádřil následující právní názor: „*Citované ustanovení nestanoví explicitní maximální dobu trvání zajištění cizince. Ve svém prvním pododstavci stanoví obecně, že zajištění musí být co nejkratší. Kromě toho však ve svém pododstavci čtvrtém uvádí, že cizinec nesmí být zadržován po marném uplynutí lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, respektive po marném uplynutí lhůty pro realizaci přemístění. Z těchto dvou lhůt tak nařízení implicitně činí zároveň maximální doby trvání zajištění. Ve světle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu je pak nutno tyto maximální doby respektovat již v rámci stanovení doby zajištění cizince v rozhodnutí o jeho zajištění (popř. prodloužení doby trvání zajištění). Nepostačuje spoléhání se na to, že správní orgán v případě uplynutí lhůt dostojí své povinnosti podle čl. 28 odstavce třetího, pododstavce čtvrtého nařízení Dublin III a cizince okamžitě propustí. Jeho pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o zajištění (popř. o prodloužení doby trvání zajištění) by totiž i v takovém případě mohlo sloužit jako titul k dalšímu omezování osobní svobody cizince. Již samotná potencialita takového stavu, který*

by byl zjevně v rozporu s čl. 28 nařízení Dublin III, by způsobovala nezákonnost rozhodnutí o zajištění (popř. prodloužení doby trvání zajištění).

Jinými slovy z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III plyne, že správní orgán při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho přemístění a při prodloužování doby trvání zajištění musí stanovit dobu trvání zajištění tak, aby v žádném případě nemohl nastat rozpor s pododstavcem čtvrtým uvedeného ustanovení. Nepodal-li dosud žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí lhůty pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět. Podal-li již žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí lhůty pro realizaci přemístění.

Z uvedeného ustanovení je totiž patrné, že přichází v úvahu řada variant, při nichž se celková maximální doba zajištění může značně lišit. Závisí totiž na tom, kdy dožadující členský stát požádá o převzetí nebo přijetí zpět, kdy příslušný členský stát žádosti vyhoví, popř. zda cizinec proti rozhodnutí o přemístění podá opravný prostředek s odkladným účinkem. [...] Limity doby trvání zajištění se proto musí podle názoru Nejvyššího správního soudu uplatnit samostatně v různých fázích procesu přemístění.

Promítne-li se výše uvedené do modelové situace, při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět). V případě, že by příslušný stát neopověděl obratem (popř. by nastala domněnka souhlasu) a správní orgán by reálně nemohl realizovat přemístění v době, na kterou bylo stanoveno (resp. prodlouženo) zajištění, mohl by následně opět rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění do uplynutí lhůty pro realizaci přemístění (šest týdnů od sdělení souhlasu příslušného státu či nastoupení domněnky takového souhlasu). Tento modelový případ řeší situaci, kdy proti rozhodnutí o přemístění není podán opravný prostředek s odkladným účinkem. Byl-li by podán, mohl by správní orgán v jakékoliv fázi procesu přemístění rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění o předpokládanou dobu trvání řízení o opravném prostředku. Správní orgán však nemůže předem spekulovat, zda takový opravný prostředek podán bude.

Výše provedená interpretace zdánlivě klade na správní orgán větší nároky, co se týče frekvence rozhodování o prodloužování doby trvání zajištění. Nejedná se však o nároky nikterak nepřiměřené. Nebude-li proti rozhodnutí o přemístění podán opravný prostředek

s odkladným účinkem, lze reálně předpokládat, že správní orgán rozhodne o prodloužení doby trvání zajištění pouze jednou. Není totiž nijak nucen odkládat svou žádost o převzetí nebo přijetí zpět až na konec stanovené jednoměsíční lhůty. Stejně tak ani pro realizaci přemístění není nutné využít celou šestitýdenní lhůtu. Požadavek, aby správní orgán při samotném stanovení doby trvání zajištění respektoval maximální doby stanovené v čl. 28 nařízení Dublin III, tak spíše přispívá k urychlení administrativních kroků směřujících k realizaci přemístění a tím i k naplnění základního požadavku, aby omezení osobní svobody cizince trvalo co nejkratší dobu. Tento požadavek je vyjádřen nejen v samotném čl. 28 nařízení Dublin III, ale vyplývá také například z čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; k tomu srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. 11. 2008 ve věci Rashed proti České republice, stížnost č. 298/07).“

Soud tak na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění nejvíce na jeden měsíc.

Nyní se soud zabýval otázkou, zda doba zajištění od 16. 10. 2017 do 16. 11. 2017 odpovídá jednomu měsíci.

Lhůty stanovené nařízením Dublin III se počítají, jak správně uvedla žalovaná, podle čl. 42 tohoto nařízení. Podle písm. b) tohoto článku lhůta vyjádřená v týdnech či měsících končí uplynutím dne v posledním týdnu či měsíci, který je tímž dnem v týdnu nebo připadá na stejné datum jako den, ve kterém došlo k události nebo ve kterém proběhlo jednání, od nichž se lhůta počítá. Jestliže ve lhůtě vyjádřené v měsících není v posledním měsíci den, ve kterém by lhůta měla uplynout, končí lhůta uplynutím posledního dne daného měsíce.

Pokud je tedy maximální možná doba zajištění v první fázi dublinského řízení stanovená v délce jednoho měsíce (čl. 28 odst. 3), tak podle čl. 42 tato lhůta končí dnem, který se svým datem shoduje se dnem, kdy došlo k omezení osobní svobody cizince. V konkrétním případě tak není pochyb, že žalovaná postupovala v souladu s nařízením Dublin III, když jako konec měsíční lhůty určila den 16. 11. 2017.

Dále soud konstatuje, že celkový počet dní zajištění od 16. 10. 2017 do 16. 11. 2017 skutečně odpovídá délce 32 dnů, neboť na rozdíl od počítání běžné lhůty je nutno v tomto případě započítat i den, kdy k omezení osobní svobody došlo (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015-40).

Ze shora uvedeného vyplývá, že žalobní námitka po posouzení soudem není důvodná, a soud proto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala) a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. listopadu 2017

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.